

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №14(66) 14 СЕРПНЯ 2020 РОКУ

Випускники попрощалися зі школою

Випускники Красногорівської ЗОШ І–ІІІ ступенів після вручення свідоцтв про освіту.

Кажуть: останній дзвоник лунає лише раз у житті. Це – ніби рубіж між дитинством і дорослим життям...

Для цьогорічних випускників останній дзвоник так і не пролунав. Не було в них і випускних вечорів, урочистого вручення атестатів – хвилюючих моментів, які запам'ятовуються на все життя.

Запровадження карантинних обмежень раптово й кардинально змінило весь навчальний процес. Дистанційне навчання, скасування ДПА, перенесення ЗНО і вступної кампанії... Усі ці випробування й зайві нервування випали на долю саме цьогорічних одинадцятикласників.

Здається, зовсім недавно вони, такі маленькі й допитливі, прийшли на свою першу лінійку. Смішні білі бантики, величезні букети, радісні посмішки... Якось непомітно наші діти вирости, подорослішали й ста-

ли юнаками й дівчатами з серйозними поглядами, зі своїми планами на життя. І якщо раніше вони з нетерпінням чекали «звільнення» від школи, мріяли стати дорослими, то зараз, певно, кожен із тривогою та побоюванням заглядає в своє майбутнє. Невідоме завжди лякає. Зараз їм особливо потрібна підтримка дорослих – і батьків, і вчителів. На жаль, дистанційне навчання певною мірою послабило зв'язок із педагогами, які протягом 11 років вели школярів Країною Знань, раділи їхнім успіхам, підтримували в невдачах і загалом багато зробили, щоб маленькі першокласники перетворилися на дорослих і цілком самостійних людей.

Карантин позбавив цьогорічних випускників повноцінного прощан-

ня зі школою, з учителями. Але перехід від безтурботного дитинства до дорослого життя все ж відбувся.

В останні липневі дні двадцять вісім учорашніх одинадцятикласників загальноосвітніх навчальних закладів Білоцерківської громади отримали свідоцтва про повну загальну середню освіту. Це перший державний документ для цих молодих, перспективних, здатних втілити всі свої мрії в реальність хлопців і дівчат. Серед них – наші кращі спортсмени, актори, краєзнавці, активісти шкільного життя і ті, хто показали високі результати у навчанні та здобули перемоги в олімпіадах та конкурсах.

Цього року маємо одну золоту медалістку – випускницю Красногорівської ЗОШ І–ІІІ ступенів Софію Колісник. Розповідь про цю талановиту дівчину читайте, будь ласка, на стор. 3.

Дорогі випускники!

Свою стежину в життя людина прокладає сама, навіть якщо йде слідом за кимось. На життєвій дорозі кожного є дуже важливий етап – своєрідне перехрестя, від якого починається новий відлік кілометрів самостійного шляху. Це прощання зі школою й обрання професії, пошук свого місця в житті.

Вірю, що та дорога, яку ви обрали, приведе вас до успіху, а знання, отримані в школі, стануть вам у нагоді.

Водночас мусимо застерегти: у дорослому житті легких шляхів не буває. Щоб досягти успіху, треба сумлінно й наполегливо працювати, не боятися невдач, не заспокоюватися на досягнутому й постійно рухатися вперед. Звичайно, в дорозі можна робити привали (бо втомився), плакати (бо важко). Але успіх від цього ближчим не стане.

У житті кожного з вас будуть і радості з перемогами, і розчарування з поразками... Та як би неспросто вам не було, прагніть завжди залишатися людьми. І тоді ви обов'язково знайдете своє щастя, любов, поклонання.

Ви – майбутнє нашої громади й країни, саме від вас залежить, якою стане Україна. Бажаємо вам удачі, щастя, віри в себе та наполегливості. Хай ваші успіхи й досягнення змусять учителів, батьків, усіх членів громади пишатися вами.

Віктор КОРДУБАН,

голова ради директорів ПП «БіАТР».

Оксана КОРДУБАН,

генеральний директор ПП «БіАТР».

Шановні випускники!

Наразі перед вами відкриваються тисячі доріг, але кожен з вас обере свій особистий життєвий шлях. Прямуйте по ньому твердо й упевнено, адже ви маєте надійну підтримку друзів, батьків і, звичайно, ваших учителів.

Задуйте словами вдячності своїх наставників, які віддали вам частинку свого серця. Нехай ваші успіхи у майбутньому стануть їм винагородою за багатородний труд і терпіння.

Успіх молоді людини, безумовно, заслуга її найближчих людей з непомітними, на перший погляд, щоденними зусиллями, працею, терпінням і відповідальністю. Ми дякуємо вам, шановні батьки, за виховання дітей, творчий підхід та активну життєву позицію.

Дорогі випускники! Вирушаючи у самостійне життя, візьміть із собою благословення батьків і вчителів – вічне, як рідна земля, напутні слова, які додадуть вам віри у завтрашній день, надії у власні сили, цілеспрямованості та сміливості у досягненні високих ідеалів і омріяних висот вашого щасливого майбутнього життя.

Іван ЛЕЩЕНКО,

Білоцерківський сільський голова.

Людмила ЯКИМЕНКО,

т.в.о. начальника відділу освіти, молоді та спорту.

Із Днем незалежності України!

24
серпня

Шановні земляки!

24 серпня 1991 року стало переломним днем в історії нашого народу, точкою відліку, з якої розпочала свій поступ у майбутнє вільна, суверенна Україна.

Двадцять дев'ять років, які минули відтоді, були багатими на різні події: як радісні, щасливі, так і сумні, трагічні.

Випробуванням для багатьох українців стали останні роки, коли найкращі сини і дочки нашої країни стали на її захист, і тисячі з них віддали своє життя за волю та незалежність рідної країни. Тож і саме поняття незалежності та єдності набуло для нас особливого змісту.

Та я вірю, що український народ гідно здолає всі негаразди, що на нашій землі настануть довгоочікуваний мир і процвітання. Бажаю всім добра, достатку, миру, щедрої долі, незламної віри в щасливе європейське майбутнє України.

Зі святом!

Віктор КОРДУБАН,
голова ради директорів
ПП «Білоцерківська
агропромислова група».

Дорогі жителі Білоцерківської ОТГ!

Прийміть сердечні вітання і побажання з нагоди великого національного свята нашої державності – Дня незалежності України!

Це свято уособлює гордість за наших волелюбних і хоробрих працурів, знаменує прагнення багатьох поколінь українців до свободи та незалежності, єдності українського народу з різних куточків країни. У самому слові «незалежність» мимоволі чувається скрегіт козацьких шабел і мелодійний спів української пісні.

З нагоди річниці незалежності бажаю всім щастя, любові, миру й злагоди!

Хай кожен прийдешній день буде наповнений радісними миттями, творчістю та гармонією. Хай це свято буде могутнім стимулом для натхненої щоденної праці заради процвітання України!

Оксана КОРДУБАН,
генеральний директор
ПП «Білоцерківська
агропромислова група».

Шановні жителі громади!

Щиро вітаю вас із Днем незалежності України.

29 років тому здійснилася споконвічна мрія багатьох поколінь українців: жити у суверенній державі, бути господарями на своїй землі.

На жаль, шлях становлення нашої країни виявився не таким безболісним, як це видавалося спочатку. Український суспільний організм був уражений важкими хворобами: корупцією, олігархізацією, залежністю від сусідньої держави. Проте дві революції засвідчили, що народ не збирається миритися з таким станом речей.

Зазвичай 24 серпня ми відзначаємо не лише День незалежності України, а й День села Білоцерківка. І хоча цього року змушені відмовитися від велелюдного святкування, вірю, що свято буде присутнім у серці кожного жителя громади.

Бажаю всім здоров'я, щастя, святкового настрою, подальших успіхів, сили і насаги в усіх справах.

Іван ЛЕЩЕНКО,
Білоцерківський сільський голова.

Два дитсадки відновили роботу

Із 16 липня відновили роботу два дошкільних заклади в найбільших селах громади – Білоцерківці та Красногорівці.

Як поінформувала завідувача Білоцерківським дитсадком Н. В. Сулименко, зараз заклад відвідують 15 вихованців із 40. Така статистика – типова для літньої пори, адже зазвичай батьки під час своїх відпусток залишають дітей удома. Тим більше, що цьо-

го року в дитсадку 21 випускник.

– Ми дотримуємося всіх карантинних заходів, – розповіла завідувача. – Зокрема, стежимо, щоб діти ретельно мили руки, кладемо їх через ліжечко й садимо за столи через одне місце.

Зверніть увагу

До уваги населення!

29 липня 2020 року Кабінет Міністрів України прийняв постанову № 663 «Про внесення змін до Порядку призначення і виплати державної соціальної допомоги особам, які не мають права на пенсію, та особам з інвалідністю, і державної соціальної допомоги на догляд». Постанова набула чинності з дня її опублікування (31.07.2020) та застосовується з 1 січня 2020 року.

Внесеними змінами передбачено надання державної соціальної допомоги на догляд одиноким особам, які досягли 80-річного віку та за висновком лікарсько-консультативної комісії потребують постійного стороннього догляду і одержують пенсію відповідно до Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» або Закону України «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб».

Допомога на догляд призначається у розмірі 40 відсотків від прожит-

кового мінімуму для осіб, які втратили працездатність (з 01.01.2020 року – 655,20 грн, з 01.07.2020 року – 684,80 грн).

Державна соціальна допомога на догляд не призначається особам, за здійснення догляду за якими виплачується компенсація на догляд.

Для призначення допомоги на догляд подаються такі документи:

- заява за формою, встановленою Мінсоцполітики;
- декларація про доходи та майновий стан осіб для призначення соціальної допомоги, складена за формою, встановленою Мінсоцполітики, в якій зазначається інформація про склад сім'ї;
- висновок лікарсько-консультативної комісії про те, що заявник потребує постійного стороннього догляду.

Юлія ФЕЛОНЕНКО,
в. о. начальника відділу
соціального захисту населення.

До уваги жителів Білоцерківської громади!

В умовах проведення децентралізації з метою наближення соціальних послуг до мешканців громади, спрощення процедури отримання державних соціальних гарантій, функції з прийому заяв із необхідним пакетом документів у мешканців громад віднесено до повноважень об'єднаних територіальних громад.

Відповідно з 1 вересня 2020 року Управління соціального захисту населення Великобагачанської райдержадміністрації не здійснюватиме прийом документів для призначення різних видів соціальних допомог від жителів Білоцерківської об'єднаної територіальної громади.

Прийом документів для призначення різних видів державних соціальних допомог (пільги, субсидії, допомога малозабезпеченим сім'ям та ін.) здійснюватиметься у Центрі

надання соціальних послуг виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради (приміщення амбулаторії загальної медицини-сімейної практики) та старостинському округу с. Поділ, с. Бірки, с. Балаклія.

У Подільському старостинському окрузі звертатися до Доброскоп Надії Іванівни та Бондар Наталії Василівни, у Бірківському старостинському окрузі – до Падалій Ніни Петрівни та Зленко Зої Миколаївни, у Балаклійському старостинському окрузі – до Вільхового Анатолія Васильовича та Пласюк Вікторії Миколаївни

Телефони для довідок:
0665060535 – Мошківська Марія Михайлівна, керівниця Центру надання адміністративних послуг;
0502289325 – Фелоненко Юлія Миколаївна, в. о. начальника відділу соціального захисту населення.

Пам'ятка для власників житла

Кожен власник нерухомості може розпорядитися нею ще за життя. Існує кілька способів, як це зробити.

ЗАПОВІТ

Особливості та переваги:

- 1) право власності на житло залишається за власником житла – **заповідачем**;
- 2) обмежень щодо розпорядження житлом для **заповідача** не встановлюється;
- 3) призначений **спадкоємець** після смерті **заповідача** протягом 6-місячного строку приймає спадщину. Після того, як мине 6 місяців, отримує свідоцтво про право на спадщину за заповітом. Нотаріус одночасно з видачею свідоцтва реєструє право власності на житло за **спадкоємцем** (спадкоємцями);
- 4) у **спадкоємця** не виникає обов'язків щодо **заповідача**;
- 5) за життя **заповідача** може змінити або скасувати заповіт.

ДОГОВІР ДОВІЧНОГО УТРИМАННЯ

Особливості та переваги:

- 1) право власності на житло переходить від **відчужувача** (власника житла) до **набувача**. Нотаріус одночасно з посвідченням договору реєструє перехід права власності на **набувача**;
- 2) за життя відчужувача **набувач** не має права розпорядитися цим житлом. Нотаріус одночасно з посвідченням договору довічного утримання накладає заборону відчуження;
- 3) **набувач** після смерті **відчужувача** у будь-який час має звернутися до нотаріуса з метою зняття заборони відчуження;
- 4) **набувач** зобов'язаний довічно утримувати **відчужувача** на умовах, визначених у договорі довічного утримання, та здійснити поховання;
- 5) за життя сторін договір може бути розірвано за взаємною згодою або рішенням суду;
- 6) у разі смерті **набувача** обов'язок по утриманню **відчужувача** перехо-

дить до спадкоємців **набувача**.

СПАДКОВИЙ ДОГОВІР

Особливості та переваги:

- 1) право власності на житло залишається за **відчужувачем**;
- 2) за життя **відчужувач** не має права розпорядитися цим житлом. Нотаріус одночасно з посвідченням спадкового договору накладає заборону відчуження.
- Заповіт, складений на житло, що є предметом спадкового договору, – нікчемний;
- 3) право власності на житло у **набувача** виникає після смерті **відчужувача**;
- 4) **набувач** після смерті **відчужувача** у будь-який час має звернутися до нотаріуса з метою зняття заборони відчуження;
- 5) після зняття заборони **набувач** подає заяву про реєстрацію права власності на нерухоме майно до ЦНАПу, де знаходиться об'єкт нерухомого майна;
- 6) **набувач** зобов'язаний виконувати розпорядження **відчужувача** майнового або немайнового характеру, які встановлені спадковим договором;
- 7) за життя сторін договір може бути розірвано за взаємною згодою або за рішенням суду;
- 8) у разі смерті **набувача** до смерті **відчужувача** спадковий договір припиняється.

Зверніть увагу: якщо житлом є окремий житловий будинок, важливо, щоб до заповіту, договору довічного утримання, спадкового договору було внесено земельну ділянку, на якій цей будинок розташований.

Докладнішу консультацію можна отримати за тел. (066)5060535.

Марія МОШКІВСЬКА,
керівниця ЦНАПу.

У серпні зростає небезпека пожеж

На території Білоцерківської ОТГ чимало лісових масивів, відкритих територій, де можуть виникнути пожежі.

За інформацією начальника Полтавського обласного центру з гідрометеорології Ігоря Замирайла, протягом усього серпня прогнозується суха й спекотна погода з переважанням температури на 2-4 градуси вище за норму. А це означає високу ймовірність виникнення пожеж.

У ГУ ДСНС України в Полтавській області встановили 5 клас пожежної небезпеки для всього Великобагачанського району. Як повідомив заступник начальника управління Олександр Лисенко, за 7 місяців

2020 року в області виникло 905 пожеж сухої рослинності на площі 2 023 га, 72 лісові пожежі. Для порівняння: торік за аналогічний період на Полтавщині зафіксували 4 пожежі, 13 торф'яних пожеж.

Звертаємося до всіх жителів громади з переконливим проханням бути вкрай обережними з вогнем. Категорично забороняється:

- спалювати суху траву, стерню;
- розводити багаття у лісі;
- залишати вогнище без нагляду;
- розводити вогонь біля місць зберігання нафтопродуктів, складів,

поблизу автомобілів;

- кидати у лісі незагашені сірники, недопалки;
 - залишати у лісі промашений, просякнутий бензином, газом обтиральний матеріал;
 - використовувати автомобілі з несправною системою живлення;
 - запускати ракети у бік можливого загорання від залишків заряду.
- 1 серпня розпочався сезон полювання. Закликаємо мисливців бути свідомими щодо збереження природного фонду області!

Виконавчий комітет
Білоцерківської сільської ради.

Консультації

Змінено механізм призначення державних соціальних допомог

Із 1 липня змінено механізм призначення допомоги на дітей одиноким матерям та державної соціальної допомоги малозабезпеченим сім'ям.

В Україні істотно змінилися правила нарахування та виплати соціальної допомоги. Так, 22 липня Кабмін ухвалив постанову № 632, якою затвердив новий порядок розрахунку середньомісячного сукупного доходу сім'ї, а також вніс зміни в інші нормативні акти, що стосуються соціальної допомоги.

Як пояснили в Департаменті соціального захисту населення ОДА, постанова запроваджує низку новацій.

1. Затверджено порядок обчислення середньомісячного сукупного доходу сім'ї (домогосподарства) для усіх видів державної соціальної допомоги, зокрема встановлено єдиний порядок обчислення середньомісячного сукупного доходу сім'ї (домогосподарства) для всіх видів соціальної допомоги та житлових субсидій, які надаються залежно від доходу сім'ї.

Для реалізації такого підходу запроваджені обмін інформацією з ДПС, Пенсійним фондом України та скасовується необхідність надання додаткових довідок про доходи від заявників. Крім того, при розрахунку доходу беруть до уваги розмір «чистої» заробітної плати (сума доходу без податку на доходи фізичних осіб).

Також цим порядком чітко визначено види доходу, які враховуються (не враховуються) в сукупному доході сім'ї. Зокрема не враховуватимуться державна соціальна допомога на дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, які перебувають у дитячих будинках сімейного типу та прийомних сім'ях; та в сім'ях опікунів (піклувальників), державна соціальна допомога, яка виплачується з надбавкою на догляд за дитиною з інвалідністю підгрупи А, виплати особам, які брали участь у проведенні операції об'єднання сил, суми отриманих аліментів тощо.

Для працездатних осіб, які тривалий час не отримували доходи, встановлюється диференційована величина «умовного доходу» при розрахунку середньомісячного сукупного доходу.

2. Затверджено нову редакцію порядку призначення і виплати державної соціальної допомоги малозабезпеченим сім'ям, яким посилюється адресність надання державної соціальної допомоги. Основним принципом надання допомоги малозабезпеченим сім'ям визначено об'єктивність причин отримання низьких доходів або їх відсутності у непрацюючих працездатних членів. При цьому в програмі допомоги малозабезпеченим сім'ям залишаються особи, які здійснюють догляд за дітьми до досягнення ними трирічного (шестирічного) віку та хворими дітьми, яким не встановлено інвалідності; за особою з інвалідністю І чи ІІ групи, за дитиною з інвалідністю віком до 18 років, особи, які надають соціальні послуги з догляду, багатодітні сім'ї або одиноки матері.

3. Передбачено впровадження мотиваційних заходів для тих одержувачів державної соціальної допомоги, які працевлаштувалися в період отримання допомоги. У разі працевлаштування таких осіб при черговому призначенні допомоги до сукупного доходу враховуватиметься лише 50% отриманого доходу, що створить умови поступового переходу від отримання допомоги до самозабезпечення.

4. Запроваджені однакові адресні підходи при наданні державної допомоги малозабезпеченим сім'ям та допомоги на дітей одиноким матерям.

5. Удосконалено порядки надання окремих видів державної допо-

моги, зокрема тимчасової державної допомоги на дітей, батьки яких ухилиються від сплати аліментів, та допомоги на дітей, які виховуються у багатодітних сім'ях шляхом:

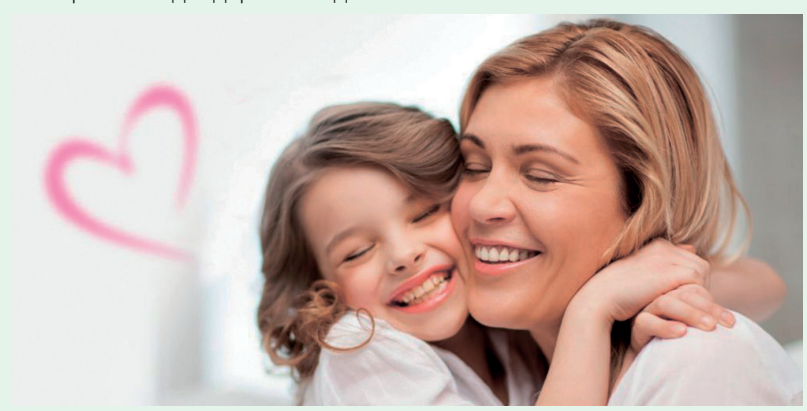
визначення права на призначення тимчасової допомоги на підставі відомостей з Єдиного реєстру боржників про одного з батьків, який ухилиється від сплати аліментів.

поновлення виплати допомоги багатодітним сім'ям на період канікул.

Постановою також встановлено, що перерахунок допомоги на дітей, над якими встановлено опіку чи піклування, яка виплачувалася в січні – червні 2020 р., проводиться з 1 січня 2020 р. у розмірі, що становить 2,5 розміру прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку, на дітей з інвалідністю, над якими встановлено опіку чи піклування, – 3,5 розміру прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку.

31 липня 2020 року призначення і виплата державної соціальної допомоги малозабезпеченим сім'ям та допомоги на дітей одиноким матерям особам, у яких закінчився строк таких виплат у березні – червні 2020 року, здійснюється лише після подання нової заяви з необхідними документами та декларації про доходи та майновий стан осіб, які звернулися за призначенням усіх видів соціальної допомоги.

Державна соціальна допомога малозабезпеченим сім'ям та допомога на дітей одиноким матерям особам, які звернулися за її призначенням у липні – серпні 2020 року, призначається і виплачується починаючи з липня 2020 року.

Колгоспний завгар, якого знали навіть у Москві

— Ви не дивіться, що я лежу, то я так керую! В мене все під контролем: я правлю, а жінка робить!

Так із гумором зустрічає нас, піднімаючись із лежанки, що стоїть у дворі, Микола Дмитрович Пипко. І пояснює:

— В мене ж досвід є: стільки років керував, будучи завгаром!

Жвавий у розмові, емоційний, з тонким почуттям гумору, Микола Дмитрович аж ніяк не виглядає на свої 80. Видають дідуся ноги й два ціпки, які він тримає при собі: ходити чоловікові важко.

— Скільки Ви мені дасте? Сімдесят? А я ж думаю, що мені двадцять! — сміється ветеран.

— У нас скрізь по двору одні топчани розставлені, — долучається до розмови дружина Галина Федорівна. — І в клуні постелено, коли жарко — він там спить. І за двором коло паркану, бачили? Йому скрізь треба бути, все бачити, все контролювати. А ноги не ходять...

Микола Дмитрович живе в рідній батьківській хаті, в якій народився 15 серпня 1940 року. Хату будував ще його дід, тож їй понад 100 років. Батько ветерана теж був на всі руки майстер: працював теслею, допомагав людям зводити будинки, спалені німцями. Прожив 99 років. Добру згадку по собі залишив: у роки війни врятував колгоспну худобу, вчасно евакуювавши її у безпечні райони.

— А гармоніст який був! — згадує батька Микола Дмитрович. — По всіх свадьбах грав, його знали всі навколишні села. Він і мені цей хист передав, я теж таке чудив по-молодості!

У батьківській хаті росло двоє дітей: окрім Миколи, була ще й старша Галя, 1937 року народження. Після 7 класів Микола спробував скуштувати дорослого життя: цілий рік він працював з кіньми й биками, а потім таки закінчив десятирічку в Остап'є. Чотири роки відбув в армії, служив у морфлоті в Калінінграді. Був там начальником радіоприймального вузла середньої та великої потужності.

— Після служби думав піти у закордонне плавання, вже й паспорт закордонний отримав, — розповідає Микола Дмитрович. — Але батько написав листа у військомат, щоб мене повернули додому: мати була слабка, та й батько теж хворів. А сестра вийшла заміж і виїхала, тож доглядати старих було нікому.

Повернувшись додому, Микола вивчився в

Устивиці на комбайнера й на шофера водночас, рік відпрацював на комбайні. А потім трапилася нагода пересісти на вантажівку. Крутити кермо хлопцеві більше подобалося, ніж працювати на комбайні, тож кілька років він їздив на «газоні».

Микола Дмитрович Пипко з дружиною Галиною Федорівною.

— А потім головою колгоспу став Соломаха Василь Сергійович, то я працював у нього особистим водієм. Одного разу ми попалися з ним на гулянках. Прийшла вранці до мене його дружина і влаштувала справжній допит: «Де ви вчора були допізна?» Я їй, звичайно, не признався, так вона поїхала в рай-

он до першого секретаря райкому партії Чуб Ніни Василівни. Жінки зрозуміли одна одну, й Ніна Василівна наказала Соломасі звільнити мене. От що значить жіноча солідарність!

Але чоловічу солідарність ніхто не відміняв. Голова колгоспу призначив М. Д. Пипка завідувачим гаражем. І не помилився: прийнявши гараж із п'ятьма машинами, Микола Дмитрович за 30 років довів кількість автомобілів у господарстві до 75. Чоловік був веселої вдачі, умів ладити з людьми, знаходив спільну мову

Весною 1967 року Микола познайомився зі своєю майбутньою дружиною.

— Щороку Псьол весною виходив із берегів і розлився, — згадує чоловік. — І місток неподалик Балаклії зносило водою. А я тоді на бортовій машині робив, залишав її в Колосівці. Там, у Колосівці, я й зустрів свою Галю...

На весіллі у Пипків гуляло два села. Спочатку свадьбували в молодого в Балаклії, потім — у молоді в Колосівці. 1968 року народився син Саша, у 1971 році — Вадим...

Трудовий стаж у ветерана — 46 років. Після виходу на пенсію в 2000 році Микола Дмитрович іще 3 роки пропрацював на молоковозі: збирав по селах молоко і вивозив його на завод.

— Пенсію мені начислили слабенку, менше, ніж у Галі, — пояснює чоловік своє рішення працювати після пенсії. — Ставка у завгара була тоді невелика — 120 рублів. А Галя телятницею працювала, там платили добре. Так я за три роки роботи на молоковозі Галю обігнав: після перерахунку пенсії став отримувати більше, ніж вона!

За кермо Микола Дмитрович уже не сідає: ноги не слухаються. Хоча як попустити, може інколи по хліб машиною з'їздити. Сини дорослі, у кожного свої сім'ї, проте батьків не забувають, навідується. Приїздять до стареньких і онуки, їх у них троє: Віка, Руслан та Ілонка, яка нещодавно вийшла заміж. Тож пенсіонери мають надію дочекатися правнуків.

— Раніше я свій день народження святкував два дні: 14 серпня, коли народився, (так мамка казала) і 15-го, коли мене записали. А тепер воно мені й на раз непотрібне, — зізнається Микола Дмитрович.

Увечері виходить чоловік за ворота, сідає на лаву і спостерігає за сільським життям, що неквапливо пропливає повз нього: то дівтора пробіжить, то якась машина проїде. І коли болячки зовсім дістають ветерана, із гірким гумором жаліється дружині:

— Якби йшов мимо якийсь автобус, що везе на той світ, — сів би й поїхав! Так не йде...

А може, не варто спішити туди, звідки повернення немає? Життя продовжується. Треба жити заради дітей, заради онуків і правнуків. Ви потрібні їм, Миколо Дмитровичу. І попереду у Вас буде ще багато теплих серпневих днів, багато квітучих весен. Тож бережіть себе, з днем народження!

Сергій МИКОЛЕНКО.

Гордість нашої громади

Софію Колісник із Красногорівки знають усі постійні читачі нашої газети — навіть ті, хто особисто незнайомий із дівчиною. Ми неодноразово повідомляли про неї як переможницю багатьох олімпіад та конкурсів. Вона — справжня гордість школи та громади.

Софійка навчалася в Красногорівській школі з 1 класу. Завжди вирізнялася старанністю, наполегливістю, постійно нагороджувалася грамотами за відмінне навчання. Була фантазеркою і мрійницею: писала вірші та казки.

В старших класах дівчинка віддала перевагу в навчанні біології та хімії. У цьому — неабияка заслуга чудового педагога Тамари Миколаївни Остапенко.

Під мудрим керівництвом досвідченої вчительки Софійка здобувала свої перші перемоги. В 10 та 11 класах була переможницею районної олімпіади та Малої академії наук з біології, призеркою обласної олімпіади та МАН.

Утім, Софія не обмежилася гли-

боким вивченням лише улюблених предметів. Вона була також призеркою районних олімпіад з хімії, математики, конкурсів імені Т. Г. Шевченка, П. Яценка, «Тарасовими шляхами».

Вихована, ввічлива, доброзичлива, толерантна, Софія Колісник має чудові організаторські здібності й користується неабияким авторитетом серед школярів. Два роки підряд її обирали головою Ради ШУСу.

Цілком заслуженим визнанням здобутків С. Колісник стала золота медаль, яку вона отримала за результатами навчання в школі.

Щиро зичимо талановитій випускниці подальших успіхів у навчанні, нових вагомих здобутків, особистого щастя та всього найкращого.

Директор Красногорівської ЗОШ І-ІІІ ступенів О. В. Кропивка вручає С. Колісник золоту медаль і свідоцтво про освіту.

Зверніть увагу

Мовчати не можна. Про домашнє насильство простими словами

З січня 2018 року в нашій країні діє Закон України «Про запобігання та протидію домашньому насильству», який визначає домашнє насильство як діяння (дії або бездіяльність) фізичного, сексуального, психологічного або економічного насильства, що вчиняються в сім'ї чи в межах місця проживання або між родичами.

Законом визначено коло осіб, на яких розповсюджується його дія, це не лише дружина, діти та чоловік, а й бабусі, дідуся, колишнє подружжя, люди, які мають спільну дитину чи живуть у громадянському шлюбі, наречені, брати, сестри

За статистичними даними Міністерства соціальної політики: кожна п'ята жінка в Україні стикалася з тією чи іншою формою насильства. Стрімко зростає кількість чоловіків, 90% постраждалих від насильства — саме жінки.

За I півріччя 2020 року в Полтавській області зафіксовано 2031 звернення з приводу домашнього насильства, що втричі більше, ніж за аналогічний період минулого року, з них 78 % — від жінок, 19 % — від чоловіків та 3% — від дітей.

Пандемія COVID-19 поглибила низку складних соціально-економічних викликів у суспільствах по всьому світу. Особливо помітними стали проблеми гендерної та фінансової нерівності.

Режим соціальної ізоляції, введений у багатьох країнах для уповільнення поширення захворювання, посилив іншу вже раніше наявну пандемію — домашнє насильство.

Якщо ви зазнали будь-якого з видів насильства або розумієте, що існує загроза його скоєння, пам'ятайте, що найголовніше правило — НЕ МОВЧАТИ!

Розкажіть друзям, знайомим, сусідам або родичам про такі факти. Попередьте їх про можливу небезпеку та попросіть звернутися до поліції в разі необхідності. Тримайте постійний контакт із довіреною особою, щоб вона знала, чи все у вас гаразд.

Для отримання екстреної допомоги необхідно звернутися за такими номерами:

- Екстрений виклик поліції 102 (цілодобово).
- «Гаряча» лінія для жертв домашнього насильства в Україні 15-47.
- Національна «гаряча» лінія з питань запобігання домашнього насильства, торгівлею людьми та попередження домашнього насильства, торгівлі людьми та гендерної дискримінації Міжнародної жіночої правозахисної організації 0 800 500 335 (безкоштовно зі стаціонарних телефонів на всій території України) або 116-123 (безкоштовно для дзвінків із мобільних телефонів).
- Департамент соціального захисту населення облдержадміністрації (0532) 63-28-72.

Міністерство внутрішніх справ України створило чат-бот #Дій-ПротиНасильства у месенджері Telegram, який допомагає запобігати домашньому насильству.

Чат-бот надає максимально вичерпну інформацію про домашнє насильство. За його допомо-

гою можна викликати поліцію та "швидку", зв'язатися з фахівцями безоплатної правової допомоги, які нададуть юридичну консультацію в онлайн-режимі.

Також чат-бот містить контакти інших служб допомоги, надає визначення домашнього насильства та радить, як йому протидіяти, роз'яснює повноваження органів і установ, які надають допомогу із запобігання та протидії домашньому насильству.

НЕ ВАГАЙТЕСЯ. ОТРИМАЙТЕ КОНСУЛЬТАЦІЮ. ЗУПИНИМО ДОМАШНЄ НАСИЛЬСТВО!!!

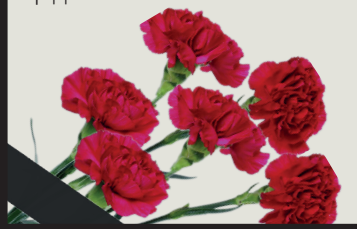
Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

жителя с. Поділ, ветерана праці
КЛИМЕНКА Володимира Івановича;

жителя с. Колосівка
ТИМОШЕНКА Анатолія Федоровича;

жителя с. Красногорівка
ІЛЬЧЕНКА Анатолія Павловича

і висловлюють співчуття рідним і близьким покійних.

Дні народження відзначають члени нашої громади:

14 серпня

МІРОШНІЧЕНКО СВІТЛАНА ІВАНІВНА
(с. Огирівка) – 70 років;
КІНДЗЕРА ГАННА ФЕДОРІВНА
(с. Балаклія) – 65 років;
КАЛЕНІЧЕНКО ГРИГОРІЙ ІВАНОВИЧ
(с. Поділ) – 60 років;

15 серпня

ПИПКО МИКОЛА ДМИТРОВИЧ
(с. Балаклія) – 80 років;

17 серпня

МИХАЙЛИК ТЕТЯНА ЮРІВНА
(с. Дзюбівщина) – 60 років;

18 серпня

НЕЖИВА КАТЕРИНА ПЕТРІВНА
(с. Балаклія) – 80 років;

21 серпня

БОНДАРЕНКО ВОЛОДИМИР ІЛЛІЧ
(с. Красногорівка) – 80 років;

22 серпня

ОЛЕФІР НІНА ІВАНІВНА
(с. Дзюбівщина) – 80 років;

24 серпня

ВЕРГЕЛЕС ЛЮДМИЛА МИХАЙЛІВНА
(с. Сидорівщина) – 65 років;

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади вітають іменинників і бажають їм міцного здоров'я, щастя, миру, духовних і фізичних сил, тепла і затишку в оселях.

Із Днем народження дозвольте привітати

**І побажати щиро від душі:
Багато щастя і добра багато,
Хай буде світлим кожен день
в житті.**

**Хай радість приносить вам
кожна година,
Від горя хоронить молитва свята,
Щасливою буде життєва стежина,
Добро і достаток вас огорта.**

**Хай негаразди завжди оминають,
Хай буде легко вам вперед іти,
І словом добрим вас завжди вітають
І друзі, і колеги, і свати.**

Кохання – це світ, який обіймають двома руками

Їхнє життя було багате на труднощі, радості та успіхи, а коли разом рука об руку пройдено пів віку, мимоволі хочеться озирнутися назад і згадати хоча б найяскравіші моменти, прожиті разом.

...Історія їхнього знайомства, що переросло в кохання, схожа на зворушливий фільм. У серпні 1969 року вона, 22-річна випускниця Полтавського педінституту, приїхала за розподілом викладати українську мову й літературу в Огирівську 8-річну школу. Він, 27-річний син господарів квартири, на якій поселили вчительку, працював кіномеханіком, «крутив» фільми у Красногорівському клубі.

Тоді кіномеханік був чи не найшанованішою людиною в кожному селі. Ще б пак: він, як і вчитель, ніс людям «розумне, добре, вічне» – кінострічки, які об'єднували, виховували, розважали. Телевізорів тоді практично не було, тож дивитися фільми ходили цілими сім'ями. А Василь Чугуй, на додачу, ще й сам робив анонси: складав і розмальовував фарбами об'яви: що, де й коли буде демонструватися, й розвішував їх по селу. Валентину вразили вправно і грамотно написані рукою хлопця кіноафіші.

Василь був чорнявим карооком статним красенем. А ще він чудово співав, мав гарне почуття гумору й був неабияким дотепником. Струнка блакитноока русава дівчина з довгими косами теж одразу підкорила серце молодого хлопця. Так зародилося їхнє кохання, що сягає сьогоднішнього дня. 14 червня 1970 року вони побралися, пішли діти: В'ячеслав, Людмила, Євгенія і Василь.

1974 року на життєвій дорозі Чугуй з'явилася спільна дорога до школи: Василь Маркович заочно вступив до Полтавського педінституту й разом із дружиною став працювати в школі: викладав фізкультуру й математику. Невдовзі його призначили директором школи, він обіймав цю посаду до 2005 року.

Серйозна підготовка до уроків та виховних заходів забирала майже весь час, проте вражене було – хоч відбавляй! За довгі роки сумлінної та невтомної праці в школі подружжя Чугуй навчили й виховали не одне покоління дітей, які зараз упевнено йдуть своєю професійною дорогою. Нелегка педагогічна

**Василь Маркович та
Валентина Семенівна Чугуй.**

праця Валентини Семенівни відзначена на державному рівні званням «Відмінник народної освіти УРСР», а також багатьма грамотами і подяками.

Вони встигали не лише працювати, а й виконувати громадські доручення, брали участь у художній самодіяльності. Василь Маркович був одним із найкращих солістів Подільського хору.

Своїм прикладом подружжя надихнуло дітей і дало їм поштовх до педагогічної та наукової роботи: всі четверо здобули вищу освіту та стали педагогами.

За пів століття, прожитого разом, Василь Маркович і Валентина Семенівна відчули багато яскравих та щасливих хвилин, але не оминуло їх і горе. Сім років тому трагічно загинув їхній молодший син Василь. Ця тяжка душевна рана залишила глибокий слід у серцях.

Поява внуків та правнучки стала вітхою, опорою, надією, вона дає натхнення навчати, виховувати та продовжувати творити добро.

Василь Маркович та Валентина Семенівна, як і раніше, не відмовляють у допомозі нікому.

З нагоди золотого весілля своїх батьків діти шлють їм привітання:

*Минуло вже пів віку з того часу,
Як в вашому житті цвіте весна.
І стільки прожито і пережито разом,
І скроні побілила сивина...
А в двері стукає ласкава осінь –
Багата, щедра, справді золота!
Як винагорода за любов і мудрість,
За ваші прожиті літа.
За те, що зберегли родину
На хвилях часу, в радості й біді,
За те, що долю порівну ділили
І стали гідним прикладом в житті.
Тож будьте нам здорові і щасливі!
Хай спільний шлях ваш довго ще цвіте.*

Приєднуємося й ми до цих чудових слів.

Дарина СОЛОДКА.

На весільному рушничку – ветерани сімейного життя

Золоте весілля відсвяткували й подолання Володимир Андрійович і Тетяна Миколаївна Широкопояс.

Їхня сім'я добре відома у селі: Тетяна Миколаївна 13 років була завідувачкою ферми, Володимир Андрійович працював бригадиром-будівельником. У Подолі вони живуть уже 36 років, тут усе для них рідне і знайоме, хоча родом вони з інших країв: вона – з Черкащини, він – із Кіровоградщини.

Усякі бувають сім'ї. Часом під одним дахом живуть такі різні за характером люди, що сторонні дивуються: що їх об'єднує? Закон єдності й боротьби протилежностей? Та придивившись ближче, помічаєш: ніякої боротьби немає, просто люди інстинктивно тягнуться до того, чого не вистає в них самих: слабший – до сильного, незграбний – до ловкого, простодушний і безхитрісний – до меткого й тямущого.

Здається, сім'я Широкопоясів – саме така: чоловік і дружина – повна протилежність один одному. Але в підсумку – ідеальна гармонія, мир, злагода і взаєморозуміння.

Вони познайомилися 1970 року. 18-літня Тетяна навчалася тоді на останньому курсі зоотехнічного технікуму в селі Тальянки Черкаської області. У Володимира за плечима було Ватутінське будівельне училище й п'ять років служби на флоті. 25-річний юнак керував бригадою будівельників, які зводили новий корпус технікуму в Тальянках. У ті часи молоду енергію студентства використовували скрізь: на колгоспних полях, у будівельних загонах при зведенні ферм і силосів, на будівництві гуртожитків тощо. Тож усі студенти Тальянського зоотехнікуму почергово брали участь у будівництві нового навчального корпусу: розвантажували і підносили робітникам цеглу на помсти, місили розчин, прибирали будівельне сміття... Там і запримітив Володимир метку і гостру на язик Тетяну, яка не просто відбувала встановлений час, а працювала весело, «з вогником», надихаючи своїм прикладом інших.

– Отак воно й вишло: тоді він мною керував, а тепер я ним керую, – сміється Тетяна Миколаївна, переповідаючи історію їхнього знайомства.

Час від часу вона покрикує на хлопчика, який крутиться поруч. І наче виправдовуючись, пояснює:

– Він же мене не слухає! Називає мене Танею, а діда – Вовою. Каже мені: «Я з тобою не дружу, я з Вовою дружу». Бо я, бачте, на нього кричу. А як не кричати? Як не крикнеш

– діла не буде!

Розписалися молоді 31 травня 1970 року, на їхньому весіллі гуляла вся Тетянина група. А Володимирові так припало до душі студентське життя, яке він спостерігав, зустрічаючись із Тетяною, що він і сам вступив на навчання в цей же технікум, і закінчив його вже в солідному віці, батьком сімейства. А чому б і не повчитися? Знання за плечима не несини! Тоді навчання було безкоштовне (точніше, за державний кошт), обмежувався лише вік людини,

курси трактористів і комбайнерів, працював на просапному тракторі Т-70, з яким мало хто міг справитися: дуже важко ним керувати, щоб не зрізати рядки буряка. 45-літній Олександр уже двічі дідусь: обидві його дочки – Діана і Сніжана – вийшли заміж, мають діточок. А бабуся й дідусь, які відсвяткували своє золоте весілля, виховують онуків Сашка: правнучку Сашу і правнука Едика.

– Життя промайнуло, як одна мить, – зітхає Тетяна Миколаївна. **– Оце дітей глядімо,**

**Подружжя Широкопоясів
із правнуком Едиком.**

яку брали на стаціонар – до 35 років.

А потім потекли сімейні будні зі своїми радощами й печальми, здобутками й проблемами. 1971 року з'явився первісток – Павлик, в 1975-му – Сашко. Тетяна, маючи двох дітей, зуміла здобути ще й вищу освіту, навчаючись заочно в інституті у Білій Церкві.

Павло закінчив військове училище в Дніпропетровську, відслужив 26 років у Херсоні, а на початку сумнозвісних подій 2013–14 року потрапив у Крим. Там і залишився. Його син пішов стопами батька: закінчив Харківський національний університет повітряних сил імені Івана Кожедуба, теж став військовим, служить у Херсоні.

Молодший Сашко зі своєю сім'єю живе поряд із батьками в окремому будинку. Закінчив

та й усе. На батьківщину, правда, їздимо: я – на Черкащину, дід – до сестри на Кіровоградщину. Раніше воно якось краще було: і роботу люди мали, й грошей вистачало. А тепер усе йде на дітей, батьки не встигають заробляти...

Задавати наостанок традиційне запитання про рецепт міцного сімейного щастя було ні до чого. Міцність видно неозброєним оком: уже втретє тугі пута родинних зв'язків огорнули Тетяну та Володимира: у них спільні правнуки, тож не вирешає! Та, мабуть, у тому і є сенс життя: ми продовжуємо себе в дітях, онуках, правнуках... Тож успіхів вам, «молодята», у вихованні нащадків, здоров'я, наснаги і життєвих гараздів – вам і вашим рідним!

Сергій МИКОЛЕНКО.